

A XIII. Magyar Haltani Konferencia

Három nappal az után, hogy javaslatunkra az államigazgatási, horgászati, haltenyésztési és akvarisztikai szervezetek egy nagy sikerű rendezvény keretében március 20-át a halak napjává nyilvánították, a Magyar Haltani Társaság (MHTT), valamint a Debreceni Egyetem Mezőgazdaság-, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Kara kétnapos tudományos konferenciát rendezett a hajdúsági nagyvárosban. A konferencián a hazai halas szakemberek mellett romániai és szlovákiai résztvevők is jelen voltak.

A konferenciának helyet adó intézmény dékánhelyettese köszönti a résztvevőket

Stündl László dékánhelyettes és Juhász Lajos tanszékvezető köszöntője után Harka Ákos, az MHTT elnöke nyitotta meg a rendezvényt, amelynek első napján 16 előadás meghallgatása és megbeszélése mellett három poszter megtekintésére is sor került. Az előadások egy része a hazai és romániai vízfolyások halfaunisztikai felmérésének eredményeit mutatta be, de megfelelő helyet és időt kapott a programban a halfaunát érintő különböző antropogén beavatkozások, például a mederkotrás, a hallépcsők, a folyómedret keresztező utak, hidak, valamint a szteroidterhelés és a fémmakkumuláció hatásának elemzése is. Terítékre került a törpecsík-fajok meghatározásának és elterjedésének a problémaköre, és érdekes előadás hangzott el a réticsík és

a széles kárász rizsföldi neveléséről. Szakmai szempontból különösen hasznosnak találtuk a kis- és közepes vízfolyások monitorozását érintő előadást.

A második nap az idegenhonos és invazív fajok hazai halainkra gyakorolt hatásával foglalkozott. Kiderült, hogy az összes gerincescsoport közül a halak körében találjuk a legtöbb idegenhonos fajt. A tanulmányok rámutatnak, hogy a betelepített fajok nemcsak az őshonos halakra, hanem az ökológiai rendszer összes elemére hatással vannak.

Czirák Zoltán vitaindító előadása

A betelepítések okait kutatva kiderült, hogy nemcsak a gazdasági haszonnal kecsegtető, tógazdasági körülmények közé telepített és onnan kiszabaduló halfajok jelentenek problémát, hanem egyre több a felelőtlen akvaristák által megunt, vagy az akváriumokat kinőtt, s ezért a természetes vizekbe szabadon bocsátott egyedek száma is. Komoly vitát váltott ki, hogy a jelenleg talán legnagyobb problémát jelentő ezüstkárász idegenhonosnak számít-e, avagy őshonos fajként hozott létre sokféle túlszaporodott állományokat.

A probléma megoldását taglalva a kutatók rámutattak, hogy az egyszer megtelepedett és elszaporodott fajok visszaszorítása nagyon nehéz, sőt az esetek többségében egyenesen megoldhatatlan feladat. Az egyetlen eredményes út a megelőzés, melynek eszköze az érintett társadalmi kategóriák nevelése lehet.

Wilhelm Sándor